

[Kjeld Olesen]

omfatter fagbevægelsen. Ej heller skal nogen være i tvivl om, at vi trods regeringssamarbejdet i vore organisationer ude blandt vælgerne vil arbejde for de ideer, der er nedlagt i vort arbejdsprogram og i vort principprogram.

Endelig skal der i den forbindelse heller ingen tvivl være om, at vi med uændret styrke vil arbejde for tilslutning til det økonomiske demokrati, der før eller senere vil blive den næste epokegørende reform i dansk politik.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Den nye regering har ligesom den forrige tilsyneladende ikke evnet at fatte de økonomiske sammenhænge, og derfor vil jeg bruge den første del af min taletid på at forklare den lidt om, hvordan tingene hænger sammen, og hvad det er, der skal til, for at vi kan få rettet Danmarks økonomi op igen.

De to vigtigste årsager til vores dårlige økonomiske situation er for det første et afsætningsproblem og for det andet et produktionsproblem. Afsætningen er vanskeliggjort, fordi vore varer er for dyre, og produktionen og lysten til at skabe produktion er vanskeliggjort på grund af en lang række tåbelige love. Industriens produktionsresultat fordelte sig ifølge Industrirådet i 1975 med ca. 52 pct. til lønninger, 30 pct. til skat, 12 pct. til nødvendig bruttoopsparing, ca. 5 pct. til renteudgifter og omkring en enkelt procent til udbytter og tantiemer. Vil man gøre danske varer billigere, så kan det altså ikke nytte at gøre sådan, som kommunisterne foreslår, nemlig at stjæle de fede kapitalisters kæmpeudbytter, som man siger, for hvis man forbød enhver form for udbytter og tantiemer, ville varerne dårligt nok blive 1 pct. billigere – rent bortset fra at der så ikke længere ville være nogen, der ville investere i nye arbejdspladser.

Man kan heller ikke skære ned på de 12 pct., der går til bruttoopsparing, idet de er nødvendige til vedligeholdelse af produktionsapparatet. Derfor må man, hvis man vil gøre danske varer billigere, koncentrere sig om de 87 pct., der går til skatter og lønninger og renter. Fremskridtspartiet foreslår derfor, at man nedsætter den byrde, der hedder skatter, og som altså udgør omkring 30 pct. af produktionsresultatet. Ud over disse skat-

ter betaler vi allesammen som bekendt moms, giftskatter, kapitalvindingskatter og mange andre skatter.

Fremskridtspartiet foreslår, at en nedsættelse af disse skatter bliver brugt til en forhøjelse af lønmodtagernes realløn, og vi foreslår, at den resterende del af denne nedsættelse bruges til at gøre danske varer billigere.

Vi foreslår yderligere, at der skal gennemføres en økonomisk politik, der kan muliggøre en nedsættelse af renteniveauet. Sammenlagt skal disse to ting betyde en nedsættelse af vores omkostningsniveau svarende til omkring 7-8 pct. allerede med virkning fra 1. januar 1979.

Fremskridtspartiet foreslår herudover en række lettelser i de restriktioner og andre byrder, der i øjeblikket hænger erhvervslivet, som f. eks. sygeløn, ATP-opkrævning, arbejdsmiljøloven samt andre ændringer i overenskomsterne.

Alt i alt vil de foreslåede ændringer betyde, at danske varer vil blive 14-15 pct. billigere allerede med virkning fra 1. januar 1979. Alt dette vil komme til at fremgå af de ændringsforslag, vi vil stille til finanslovforslaget.

Ud over at danske varer er for dyre, har vi et produktionsproblem. Det er et problem, som er fælles for næsten hele den vestlige industrialiserede verden. Det er et problem, der består i, at samfundets bureaukrater kvæler lysten til at udvise initiativ. Man kvæler lysten til at skabe nye arbejdspladser, f. eks. ved at stille krav om, hvor store mandskabsrummene skal være, hvor mange fliser der skal være på væggene, trappernes hældningsgrad, maskinernes placering, hvor mange lærlinge man må have, hvor tit oliefyret skal efterses, hvordan regnskaberne skal se ud osv. Selv den mindste bagatel er ikke for lille til at skulle igennem en længere godkendelsesprocedure. I Danmark har dette problem særlig betydning, fordi vort land for en stor del består af mindre virksomheder, og det er især disse, som har svært ved at leve op til bureaukraternes despotiske magtudfoldelse.

En anden ting, der dæmper udfoldelseslysten, er de alt for høje skatter. I de fleste vestlige industrilande har man nu så højt et skattetryk, at investeringslysten falder voldsomt, idet skattetrykket nedsætter gevinstmuligheden, og det vigtigste i enhver investering er, at der er et rimeligt forhold mellem risiko